

Postanowienie z dnia 29 grudnia 1998 r.

I PKN 494/98

Zgoda pracownika jest wymagana tylko na wstąpienie inspektora pracy do postępowania w sprawie o ustalenie istnienia stosunku pracy, nie zaś do wytoczenia powództwa przez inspektora na rzecz pracownika (art. 63¹ KPC).

Przewodniczący: SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 grudnia 1998 r. sprawy z powództwa Inspektora Pracy Marka J. działającego na rzecz Józefa D., Stanisława D., Czesława D., Stanisława C., Stanisława B., Tadeusza B., Eugeniusza B., Adama B., Bolesława B. i Jerzego B. przeciwko Agencji Ochrony „S.” Spółce z o.o. w K. o ustalenie, na skutek kasacji strony powodowej od postanowienia Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 15 stycznia 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu postanowieniem z dnia 15 stycznia 1998 r. odrzucił apelację Inspektora Pracy od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Kłodzku z dnia 16 września 1997 r. Jako powód odrzucenia apelacji Sąd ten wskazał brak legitymacji czynnej Inspektora Pracy.

Zdaniem Sądu drugiej instancji legitymacja procesowa inspektora pracy z art. 63¹ KPC ma charakter formalny i ograniczony zakres. Inspektor może wytoczyć powództwo „w trybie” art. 63¹ KPC jedynie za wiedzą i zgodą pracownika. Sprzeciw pracownika „odbiera inspektorowi legitymację czynną, formalną do występowania w procesie”. Art. 8 ust. 1 pkt 11a ustawy z dnia 6 marca 1981 r. o Państwowej Inspekcji

Pracy (Dz.U. z 1985 r. Nr 54, poz. 276 ze zm.) określa jedynie rangę kompetencyjną działań inspektorów pracy. Zdaniem Sądu Wojewódzkiego brak legitymacji inspektora pracy do wniesienia apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji wynika ze sprzeciwu pracowników, na rzecz których wytoczono powództwo.

Inspektor pracy wniósł kasację od tego postanowienia, podnosząc zarzuty naruszenia przepisów postępowania mającego decydujący wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a w szczególności art. 63¹ KPC, 203 § 4 i 469 KPC, a także prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 22 § 1 i 1¹ KP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest uzasadniona. Zgodnie z art. 63¹ KP w sprawach o ustalenie istnienia stosunku pracy inspektorzy pracy mogą wytaczać powództwa na rzecz obywateli, a także wstępować za zgodą powoda do postępowania w tych sprawach w każdym jego stadium. Z treści tego przepisu jasno wynika, że do wytoczenia przez inspektora powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy nie jest wymagana zgoda pracownika. Wymaganie to dotyczy jedynie wstąpienia do toczącego się już postępowania. Nie ma podstaw do twierdzenia, by brak zgody lub sprzeciw pracownika, na którego rzecz inspektor wytoczył powództwo odbierał mu legitymację czynną. Podstawy takiej nie stwarza w szczególności wykładnia celowościowa, na którą powołał się Sąd Wojewódzki w zaskarżonym postanowieniu. Z treści przepisu art. 63¹ KP przy uwzględnieniu wszelkich możliwych rodzajów wykładni nie można wyprowadzić normy, która pozbawiałaby prawa wniesienia apelacji z powodu braku legitymacji przez osobę, której dotyczył wyrok Sądu pierwszej instancji, czyli tę, która została w tym wyroku określona jako strona (oczywiście jeżeli istnieje w tym wyroku tzw. substrat zaskarżenia dla tej strony).

Kasację należało zatem uwzględnić na mocy art. 393¹⁵ KPC i uchylić zaskarżone postanowienie jako tamujące rozpoznanie apelacji.

=====